

Κώστας Παπαδάκης *

Ένας κρατούμενος βρίσκεται σε απεργία πείνας εδώ και ένα μηνά, ολόκληρη η Ελλάδα έχει γεμίσει πανώ, μικροφωνικές, εκδηλώσεις συμπαράστασης και αλληλεγγύης, ενώ όλοι οι συγκατηγορούμενοι του στη δίκη «των ληστών του Διστόμου», απέχουν για τρεις συναπτές δικασίμους από την παρουσία και εκπροσώπησή τους στη δίκη, σε ένδειξη συμπαράστασης.

Αυτονόητη υποχρέωση του Δ.Σ.Α. θα ήταν να έχει ήδη επισκεφθεί τους αρμόδιους προϊστάμενους του Εφετείου και της Εισαγγελίας Εφετών Αθηνών, όπου εκκρεμεί η αίτηση συγχώνευσης του απεργού πείνας, προκειμένου να πληροφορηθεί σχετικά με το αίτημά του και να λάβει δημόσια θέση. Δεν πρόκειται για άποψη του γράφοντος, αλλά για θεσμική και κοινωνική υποχρέωση του Δ.Σ.Α., που απορρέει από τον Κώδικα περί Δικηγόρων και επισφραγίζεται με μια μακρά παράδοση πρακτικής του Δ.Σ.Α., αυτήν που τον έχει καταξιώσει ψηλά στη συνείδηση των πολιτών, να τάσσεται πάντα στο πλευρό των αδικούμενων και καταπιεζόμενων και να υπερασπίζει τα συνταγματικά και δικονομικά τους δικαιώματα.

Ένα τέτοιο δικαίωμα είναι και το δικαίωμα της διαμαρτυρίας, έστω και με διακίνηση φειγ βολάν και έντυπου υλικού σε δικαστικούς χώρους, γιατί αυτό υπαγορεύει η σπουδαιότητα του αιτήματος και η κρισιμότητα της κατάστασης του απεργού πείνας. Αυτό που δεν έκανε ο Πρόεδρος του Δ.Σ.Α. έκαναν εκείνοι που κάλυψαν το κενό που δημιούργησε με την απουσία του. Και σαν να μην έφτανε αυτό, με μια ατυχέστατη ανακοίνωσή του χθες, χωρίς να πάρει καθόλου θέση και να ενδιαφερθεί για την απεργία πείνας και τα αιτήματα του απεργού, έστω και για τα προσχήματα, αρκέστηκε να καταγγείλει τον «Ρουβίκωνα». Και επιπλέον, βρήκε την ευκαιρία να ζητήσει πρόσθετα μέτρα ασφαλείας στις εισόδους του Εφετείου Αθηνών, επικαλούμενος κινδύνους σε βάρος των δικηγόρων. Μοιάζει με την παροιμία που όταν κάποιος έδειχνε το φεγγάρι, ο συνομιλητής του κοιτούσε το δάχτυλο.

Η ανακοίνωση του Προέδρου του Δ.Σ.Α. είναι χειρότερη ακόμη και από την άποψη των διωκτικών αρχών για το συμβάν. Οι 14 προσαχθέντες, για τη διακίνηση φειγ βολάν στο χώρο του Εφετείου, αφέθηκαν ελεύθεροι με συνοπτικές διαδικασίες, γιατί απλούστατα δεν είχαν διαπράξει καμία αξιόποινη πράξη. Η «ασέβειά» τους να πετάξουν μερικά χαρτιά στο χώρο των διαδρόμων του εβδόμου ορόφου του Εφετείου, που τόσο πολύ ενόχλησε, είναι ασήμαντη μπροστά στην ασέβεια ολόκληρου του κράτους και των αρμόδιων θεσμικών και κοινωνικών φορέων απέναντι σε έναν απεργό πείνας που κινδυνεύει η ζωή του και καταγγέλλει ότι καταπατώνται τα δικαιώματά του και παραμένει στη φυλακή άδικα. Ας σημειωθεί μάλιστα ότι το ζητούμενο δεν είναι η όποια παρέμβαση επί της δικαιοδοτικής κρίσης του αιτήματός του, αλλά η καταγγελλόμενη από τον απεργό άρνηση του εισαγγελέα να εισαγάγει την αίτηση στο αρμόδιο Δικαστήριο.

Αυτό που δεν διανοήθηκαν ούτε οι Δικαστικές Ενώσεις να καταγγείλουν, ούτε καν η «άμεσα παθούσα» Διοίκηση του Εφετείου, ήρθε και το κατήγγειλε ο Πρόεδρος του Δ.Σ.Α. και όχι μόνο αυτό, αλλά ζήτησε πρόσθετα μέτρα ασφαλείας στο Εφετείο, όταν είναι γνωστή η μακρόχρονη καθημερινή άσκοπη ταλαιπωρία που προκαλούν στους χιλιάδες επισκέπτες του τα ήδη υπάρχοντα, αλλά και ο ανείπωτος κίνδυνος περιορισμού και δυσχέρανσης της εξόδου, σε περίπτωση ανάγκης άμεσης εκκένωσης.

Ωστόσο, ο Δ.Σ.Α. είναι ο θεσμικός και κοινωνικός εκφραστής των καταπιεσμένων και ο συλλογικός υπερασπιστής των συνταγματικών και δικονομικών τους δικαιωμάτων. Δεν αποτελεί παράρτημα ή γραφείο τύπου της Ασφάλειας. Είναι αντιφατικό να τιμά τη μνήμη αγωνιστών που διατέλεσαν πρόεδροί του και τις ίδιες μέρες να αμαυρώνει τις παραδόσεις τους. Οφείλει να σηκώσει λίγο ψηλότερα το κεφάλι του από το δάχτυλο που κοιτάζει και να δει επιτέλους το φεγγάρι. Να υψώσει τη φωνή του για να καταγγείλει όχι μόνο τα καθημερινά περιστατικά δικαστικής αυθαιρεσίας, αλλά και τα δυστυχώς ογκούμενα περιστατικά αστυνομικής, ρατσιστικής, εργοδοτικής και φασιστικής βίας για τα οποία σιωπά εκκωφαντικά. Και να μας επαναφέρει την υπερηφάνεια στη θέση της ντροπής.

Αθήνα, 21/2/2019

Κώστας Παπαδάκης

Δικηγόρος, πρώην μέλος του Δ.Σ. του Δ.Σ.Α.